

N:o 122.

Af herr **H. Andersson** i Bringåsen, om ändring i gällande bestämmelser rörande reseersättning till utmätnings- och stämningsmän m. m.

I utsökningslagens 7 § föreskrifves »att utmätningsman skall vid sin förrättning hafva med sig ojäfvigt vittne» och uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 12 juli 1878 stadgas huru ersättning skall utgå och beräknas. Här heter det uti 5 § af sistnämnda förordning, att, »erfordras resa för verkställande af förrättning å landet eller i stad utom stadens planlagda område, äro förrättningsman och vittne berättigade till ersättning, hvardera för skjuts efter en häst» etc. Genom kongl. förordningen af den 10 augusti 1877 har så väl härads- som rådstufvurätt skyldighet att förordna vissa män, att då de derom anlitas delgifva stämningar och domstolars beslut, och lärar i de flesta kommuner numera vara förordnade dylika stämningsmän, hvilka för sina förrättningar erhålla den ersättning ofvannämnda förordning bestämmer. Lagstiftarens mening vid utfärdandet af dessa förordningar torde utan tvifvel varit dels den, att personer för hvarje ort skulle finnas att tillgå och dels den att kostnaderna för förrättningarne skulle hållas inom rimliga gränser. Erfarenheten har dock allt för ofta visat, att vederbörande förrättningsmän vid sina förrättningar icke söka begränsa resekostnaderna så mycket sig göra låter, utan i stället medtaga sina skrifbiträden såsom vittne för att bereda sig ökade inkomster, utan att fästa afseende på lagens andemening att söka befria den för hvilken resan gäller för onödiga omkostnader.

I vidsträckta länsmansdistrikt, såsom förhållandet är i Norrland, gifves det också exempel på, att en mindre gäld genom resekostnaden kan växa ut till tiodubbla beloppet och till och med derutöfver; och då man besinnar att det är den mindre bemedlade, ja oftast den fattiga som får släppa till skinnet, d. v. s. sin enda ko eller sista utmätnings-

bara lösörepersedel, så må det medgifvas att något bör göras för att söka nedbringa ifrågavarande omkostnader och förebygga de missbruk som ofta eger rum till följd deraf, att lagens föreskrift icke är tillräckligt tydlig och klar. Det må icke förundra, om det kännes ytterst smärtsamt för den fattige att nödgas betala icke blott oundgängliga utan äfven onödiga omkostnader, och att detta skall bidra till att förlama hans handlingskraft och sträfvan att söka bereda sig och de sina en någorlunda draglig tillvaro, är alldeles gifvet.

Det är dock icke endast vid utmätning och försäljning af utmätt egendom, som missbruk af ifrågavarande beskaffenhet eger rum, utan sådant kan ske — och inträffar äfven — der det är fråga om vräkning, qvarstad, delgifning af stämning, domstols, myndighets eller tjänstemäns beslut eller kallelse etc., hvadan mitt ändringsförslag gäller äfven alla dessa fall för så väl förrättningsman som biträde eller vittne.

Med anledning af det anförda vågar jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen ville för sin del besluta följande ändring och tillägg antingen i utsökningslagens 7 § eller Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående ersättning till förrättningsman för utmätning i enskilda mål m. m. den 12 juli 1878:

reseersättning må endast utgå och beräknas från intill förrättningsstället närmast boende förrättningsmans eller stämningsmans hemvist, äfven om annan förrättningsman, stämningsman eller vittne för förrättningen användes.

Och anhåller jag att utskottet vidtager de redaktionsförändringar i öfrigt, som för vinnande af motionens syfte kunna anses erforderliga, blott målet vinnes.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 25 januari 1890.

Hans Andersson
i Bringåsen.